# BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT
21 oktober 1996 *

In zaak T-107/96 R,

**Pantochim SA,** vennootschap naar Belgisch recht, gevestigd te Feluy (België), vertegenwoordigd door J. H. J. Bourgeois, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van M. Loesch, advocaat aldaar, Rue Goethe 11,

verzoekster,

tegen

**Commissie van de Europese Gemeenschappen,** vertegenwoordigd door G. Rozet, juridisch adviseur, als gemachtigde, bijgestaan door H. Lehman, advocaat te Parijs, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om voorlopige maatregelen, ertoe strekkende dat de Commissie Frankrijk in het kader van een procedure krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, EG-Verdrag gelast verzoekster voorlopig en voor een hoeveelheid van 20 000 ton per jaar vrij te stellen van de belasting op biodieselolie,

geeft

* Procestaal: Frans.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

de navolgende

## Beschikking

### De feiten

1 Verzoekster, Pantochim SA, gevestigd te Feluy (België), is een dochteronderneming van de Società italiana serie acetica sintetica (hierna: „Sisas"), die is gevestigd te Milaan (Italië). Pantochim beschikt te Feluy over een produktie-eenheid voor dieselolie van plantaardige oorsprong, genaamd Sisoil E. Sisoil E is een methylester van plantaardige oliën die alleen of gemengd met klassieke dieselolie als motorbrandstof en als huisbrandolie kan worden gebruikt.

*Het verzoek om vrijstelling van de binnenlandse verbruiksbelasting*

2 Krachtens artikel 32 van de Franse begrotingswet 1992 (wet 91-1322 van 30 december 1991, bekendgemaakt in *Journal officiel de la République française* van 31 december 1991, blz. 17229) zijn esters van uit koolzaad- en zonnebloemzaadolie die ter vervanging van huisbrandolie en dieselolie worden gebruikt, alsook ethylalcohol uit graan, topinamboers, aardappelen en bieten die worden toegevoegd aan supermotorbrandstof en benzine, en derivaten van deze alcohol tot 31 december 1996 vrijgesteld van de binnenlandse verbruiksbelasting. Het besluit van 27 maart 1992 houdende toepassing van artikel 32 regelt de voorwaarden waaraan moet worden voldaan om voor deze vrijstelling in aanmerking te komen. In het bijzonder moeten de betrokken produkten worden gebruikt in het kader van een proefproject en zijn verkregen in eenheden die als proefeenheden worden beschouwd (artikelen 3 en 5). De erkenning van een inrichting of groep inrichtingen als proefeenheid wordt bij ministeriële beschikking verleend (artikel 6).

3 Vanaf november 1992 heeft Sisas de Franse administratie te kennen gegeven, geïnteresseerd te zijn in erkenning van haar dochteronderneming Pantochim en met name voor haar fabriek te Feluy als proefeenheid. Tot dusver is haar geen vergunning verleend.

4 In het bijzonder bij brief van 21 juni 1996 aan de raadsman van Pantochim wees de Franse minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening erop, dat de produktiecapaciteit van de fabriek te Feluy groter was dan het volume waarvoor vergunning was gevraagd. Aangezien de Lid-Staten volgens richtlijn 92/81/EEG van de Raad van 19 oktober 1992 betreffende de harmonisatie van de structuur van de accijns op minerale oliën (PB 1992, L 316, blz. 12) evenwel alleen voor proefprojecten die de gehele produktiecapaciteit van de installaties omvatten, geheel of gedeeltelijk vrijstelling of verlaging van de accijns kunnen verlenen, kon deze fabriek niet als proefinstallatie worden erkend. Bovendien wees de minister erop, dat de Franse autoriteiten geen nieuwe vergunningen konden verlenen, aangezien de verenigbaarheid van de Franse regelgeving met de gemeenschappelijke markt thans bij de Commissie in onderzoek was. Hij voegde eraan toe dat voor zover de aan de Commissie gedane voorstellen door haar werden aangenomen en afhandeling van de hangende procedures toelieten, „de vennootschap Pantochim, evenals iedere andere gemeenschapsproducent van biobrandstoffen, aanspraak kan maken op erkenning, die in het kader van een openbare procedure op basis van met stipte inachtneming van de mededingingsregels vastgestelde en aan de belanghebbende marktdeelnemers medegedeelde criteria en modaliteiten wordt verleend."

*De administratieve procedure betreffende de Franse regeling inzake vrijstelling van de binnenlandse verbruiksbelasting voor biobrandstoffen*

5 Op 7 december 1994 opende de Commissie de bij artikel 93, lid 2, EG-Verdrag, voorziene procedure met betrekking tot de Franse regeling inzake vrijstelling van de binnenlandse verbruiksbelasting voor biobrandstoffen. Bij brief van 12 december 1994 stelde zij de Franse autoriteiten daarvan in kennis.

6 Een mededeling „overeenkomstig artikel 93, lid 2, van het EG-Verdrag (...) betreffende steun die Frankrijk heeft toegekend in de sector biobrandstoffen" is bekendgemaakt in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen* van 9 juni 1995 (PB 1995, C 143, blz. 8).

7 In het kader van deze administratieve procedure diende Sisas op 29 juni 1995 opmerkingen in. Bovendien verzocht zij de Commissie in de eerste plaats „vast te stellen, dat de door Frankrijk aan de produktie van biodieselolie verleende steun wegens deze met artikel 95 van het Verdrag strijdige bepalingen niet verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt in de zin van artikel 92 van het Verdrag", in de tweede plaats „Frankrijk te gelasten deze steun zo te wijzigen dat in andere Lid-Staten geproduceerde en in Frankrijk geleverde biodieselolie voor dezelfde voordelen in aanmerking komt", en in de derde plaats „de nodige voorlopige maatregelen te nemen door Frankrijk te verzoeken de fabriek van Sisas te Feluy voorlopig voor een hoeveelheid van 20 000 ton voor 1995 zo spoedig mogelijk de erkenning als ‚proefeenheid' te verlenen".

8 Aangezien de Commissie niet antwoordde, stuurde Sisas de Commissie een aanmaning bij brief van 29 maart 1996. Zij herhaalde haar verzoeken uit haar brief van 29 juni 1995 en nodigde de Commissie overeenkomstig artikel 175 EG-Verdrag uit, binnen een termijn van twee maanden haar standpunt te bepalen. Voorts maakte zij een voorbehoud „ten aanzien van de rechten van haar dochteronderneming Pantochim SA om de Franse Staat en de Europese Gemeenschap aan te spreken tot vergoeding van de aanzienlijke economische schade die Pantochim ten gevolge van haar uitsluiting van de Franse markt van de sinds 1993 vrijgestelde biodieselolie heeft geleden".

9 Bij brief van 24 mei 1996 aan de raadsman van Sisas liet de Commissie weten, dat voormelde brief van 29 maart 1996 was geregistreerd als verzoek om inleiding van een inbreukprocedure krachtens artikel 169 EG-Verdrag.

## Procesverloop

10 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 12 juli 1996, heeft Pantochim enerzijds krachtens artikel 175 van het Verdrag beroep wegens nalaten tegen de Commissie ingesteld, op de grond dat zij in het kader van de procedure krachtens artikel 93, lid 2, van het Verdrag betreffende de vrijstelling van de biobrandstoffen in Frankrijk heeft verzuimd de discriminerende toekenning van deze vrijstelling te verbieden, alsmede anderzijds krachtens de artikelen 178 en 215 EG-Verdrag vergoeding van de schade gevorderd die zij door het nalaten van de Commissie stelt te hebben geleden.

11 Bij afzonderlijke akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 19 juli 1996, heeft verzoekster krachtens artikel 186 EG-Verdrag het onderhavige verzoek om voorlopige maatregelen ingediend, ertoe strekkende dat „de Commissie Frankrijk in het kader van de procedure krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, EG-Verdrag gelast, haar voorlopig vrijstelling van de toepasselijke accijns te verlenen voor de aangevraagde hoeveelheid biodieselolie".

12 De Commissie heeft bij akte, neergelegd ter griffie van het Gerecht op 1 augustus 1996, schriftelijke opmerkingen ingediend.

13 Partijen zijn in hun mondelinge opmerkingen gehoord op 7 oktober 1996.

## In rechte

14 Krachtens de artikelen 185 en 186 van het Verdrag juncto artikel 4 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB 1988, L 319, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB 1993, L 144, blz. 21), kan het Gerecht, indien het van oordeel is dat de omstandigheden zulks vereisen, opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling dan wel de noodzakelijke andere voorlopige maatregelen gelasten.

15 Artikel 104, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering van het Gerecht bepaalt, dat de verzoeken om voorlopige maatregelen de omstandigheden moeten vermelden waaruit het spoedeisend karakter blijkt, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de maatregelen waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomen. De gevraagde maatregelen dienen een voorlopig karakter te hebben, in die zin dat zij de beslissing ten gronde niet prejudiciëren (zie beschikking van de president van het Gerecht van 8 oktober 1996, zaak T-84/96 R, Cipeke, Jurispr. 1996, blz. II-1313, r. o. 23).

*Argumenten van partijen*

De ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak

16 De Commissie is van mening, dat het onderhavige verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat het beroep in de hoofdzaak zelf niet-ontvankelijk is, aangezien verzoekster de procedure van artikel 175 van het Verdrag niet in acht heeft genomen en zij deze procedure niet kan instellen.

17 In de eerste plaats heeft de gemeenschapswetgever bepaald, dat eenieder zich tot de gemeenschapsrechter kan wenden nadat de betrokken instelling tot handelen is uitgenodigd (artikel 175, tweede alinea, van het Verdrag). Zijn uitgangspunt daarbij was, dat de aanmaning en het beroep wegens nalaten zou uitgaan van dezelfde persoon. Volgens de rechtspraak is deze verplichting om zich vooraf tot de instelling te wenden, een wezenlijk vormvereiste voor de ontvankelijkheid van het beroep (arrest Hof van 4 februari 1959, zaak 17/57, de Gezamenlijke Steenkolenmijnen in Limburg, Jurispr. 1959, blz. 9, en laatstelijk arrest Gerecht van 18 september 1992, zaak T-28/90, Asia Motor France, Jurispr. 1992, blz. II-2285). Gelet op het feit dat de aanmaningsbrief aan de Commissie afkomstig is van Sisas, terwijl het beroep wegens nalaten door Pantochim is ingesteld, is het onderhavige beroep dus niet-ontvankelijk.

18 Ook al is Pantochim een dochteronderneming van Sisas, moet verzoekster toch als een ten opzichte van haar moedermaatschappij zelfstandige rechtspersoon worden beschouwd, aangezien de procedureregels nooit rekening houden met tussen rechtspersonen eventueel bestaande financiële banden wat de beoordeling van de ontvankelijkheid van een beroep betreft.

19 In de tweede plaats is Pantochims beroep wegens nalaten niet-ontvankelijk, omdat zij niet de adressaat is van de handeling die de Commissie haars inziens zou moeten verrichten, te weten vaststelling van de onverenigbaarheid van de Franse regeling met het gemeenschapsrecht. Volgens artikel 175, derde alinea, van het Verdrag kan een persoon slechts een beroep wegens nalaten instellen, wanneer hij de potentiële adressaat is van de door de verwerende instelling te verrichten rechtshandeling (arrest Hof van 10 juni 1982, zaak 246/81, Lord Bethell, Jurispr. 1982, blz. 2277, r. o. 16, en beschikking Gerecht van 23 januari 1991, zaak T-3/90, Prodifarma, Jurispr. 1991, blz. II-1, r. o. 35 en 37).

20 In het bijzonder in een geval als het onderhavige, dat een procedure inzake staatssteun betreft, hebben de ondernemingen die aan de administratieve procedure voor de Commissie willen deelnemen, volgens artikel 93, lid 2, eerste alinea, van het Verdrag enkel het recht opmerkingen in te dienen (arrest Hof van 12 januari 1973, zaak 70/72, Commissie/Duitsland, Jurispr. 1973, blz. 813, r. o. 19). Aangezien echter de mogelijkheden om krachtens artikel 175 van het Verdrag beroep in te stellen beperkter zijn dan die waarin artikel 173 voorziet en gezien voorts de bijzondere aard van de procedure inzake staatssteun, is een belanghebbende derde onderneming die zoals in casu krachtens artikel 93, lid 2, van het Verdrag opmerkingen heeft ingediend, niet-ontvankelijk in een beroep wegens nalaten waarmee over het uitblijven van een besluit van de Commissie wordt geklaagd.

21 Ten slotte zou Pantochims principale beroep zelfs niet-ontvankelijk zijn, indien de ontvankelijkheid van een beroep wegens nalaten overeenkomstig de bij artikel 173, vierde alinea, van het Verdrag gestelde voorwaarden inzake het beroep tot nietigverklaring zou moeten worden beoordeeld. Volgens de rechtspraak van het Gerecht kan een onderneming door een besluit tot goedkeuring van een algemene steunregeling als de onderhavige niet individueel geraakt worden geacht, aangezien in het kader van een dergelijke algemene regeling „voor het bestaan van een werkelijke begunstigde en dus van een daadwerkelijk met hem concurrerende onderneming namelijk een concrete toepassing van de steunregeling door toekenning van individuele steun (is) vereist" (arrest Gerecht 5 juni 1996, zaak T-398/94, Kahn Scheepvaart, Jurispr. 1996, blz. II-477).

22 Verzoekster van haar kant is op basis van het arrest van het Hof van 28 januari 1986 (zaak 169/84, Cofaz e. a., Jurispr. 1986, blz. 391, r. o. 22) van mening, dat het besluit dat de Commissie heeft verzuimd te nemen, haar raakt uit hoofde van zekere bijzondere hoedanigheden en van een feitelijke situatie, welke haar ten opzichte van ieder andere karakteriseert en haar derhalve individualiseert op soortgelijke wijze als de adressaat. Zij zegt de enige onderneming te zijn die in vervolg op de uitnodiging van de Commissie in de in het Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen van 9 juni 1995 gepubliceerde mededeling opmerkingen heeft ingediend. Zij is ook de enige die benadeeld wordt door de discriminerende wijze waarop de belastingvrijstelling voor biobrandstoffen in Frankrijk wordt verleend, aangezien zij als enige van de gemeenschapsproducenten echt in staat is tegen een concurrerende prijs biodieselolie in Frankrijk te leveren. Het staat dan ook buiten kijf, dat het verzuim van de Commissie haar „rechtmatige belangen" raakt, aangezien de wijze waarop de biobrandstoffen in Frankrijk van de binnenlandse verbruiksbelasting worden vrijgesteld, haar positie op de relevante markt wezenlijk aantast.

23 Verzoekster beklemtoont, dat het in casu niet gaat om de verplichting van de Commissie een procedure krachtens artikel 93, lid 2, tweede alinea, van het Verdrag in te leiden, doch veeleer om de op deze instelling rustende verplichting de procedure, zodra zij is ingeleid, binnen een redelijke termijn af te sluiten overeenkomstig artikel 93, lid 2, eerste alinea, van het Verdrag. Aangezien de aanmaningsbrief op 29 maart 1996 aan de Commissie was verzonden, beschikte zij in casu over een meer dan redelijke termijn om de procedure af te sluiten (beschikking Hof van 11 juli 1979, zaak 59/79, Fédération nationale des producteurs de vins de table et vins de pays, Jurispr. 1979, blz. 2425), te meer daar zij wist, dat de Franse regering de quota die voor vrijstelling in aanmerking komen, per verkoopseizoen vaststelt en dat dit verkoopseizoen doorgaans van 1 juli tot en met 30 juni van het volgende jaar loopt.

De wettigheid van de gevraagde voorlopige maatregel

24 De Commissie betwist ook de wettigheid van de gevraagde voorlopige maatregel op grond dat hij in strijd is met de beginselen van de artikelen 92 en 93 van het Verdrag.

25 Om te beginnen zal de gevraagde maatregel, indien hij wordt toegestaan, ongeacht de formulering ervan tot Frankrijk zijn gericht. Aangezien Frankrijk geen partij is bij de procedure, zal de door Pantochim gevraagde maatregel evenwel in strijd komen met de procedureregel, dat voordat een conservatoire maatregel wordt genomen krachtens de artikelen 92 en 93 van het Verdrag, de betrokken Lid-Staat in de gelegenheid moet worden gesteld zijn opmerkingen te maken over de voorgenomen maatregel (arrest Hof van 14 februari 1990, zaak C-301/87, Frankrijk/Commissie, Jurispr. 1990, blz. I-307, r. o. 19).

26 In de tweede plaats kan de Commissie in het kader van de procedure krachtens artikel 93, lid 2, eerste alinea, van het Verdrag een Lid-Staat niet gelasten, de verleende steun voorlopig te wijzigen; zij kan alleen opschorting van de uitkering van de steun gelasten en verzoeken om de documenten, inlichtingen en gegevens te verschaffen die nodig zijn om de steunmaatregel op zijn verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt te toetsen (arresten Hof, Frankrijk/Commissie, reeds aangehaald, en van 11 juli 1996, zaak C-39/94, SFEI, r. o. 45, Jurispr. 1996, blz. I-3547).

27 Indien de steun onverenigbaar zou zijn met de gemeenschappelijke markt, dan is het in de derde plaats in elk geval in strijd met de beginselen van de artikelen 92 en 93 van het Verdrag, dat een onderneming die geen steun geniet, er recht op zou krijgen.

28 Ten slotte is volgens de rechtspraak (met name de beschikking van de president van het Hof van 15 juni 1987, zaak 142/87 R, België/Commissie, Jurispr. 1987, blz. 2589) afwijzing van de gevraagde voorlopige maatregelen gerechtvaardigd in het geval het nationale recht rechtsmiddelen biedt waardoor de schade kan worden verhinderd. In casu kon verzoekster voor de Franse administratieve rechter opkomen tegen de ministeriële beschikking tot afwijzing van haar verzoek om erkenning. Verzoekster had ook, aangezien de betrokken steun niet is aangemeld, op basis van artikel 93, lid 3, van het Verdrag de nationale rechter kunnen verzoeken

om opschorting van de betaling ervan of om terugbetaling te gelasten (arresten Hof van 21 november 1991, zaak C-354/90, Fédération nationale du commerce extérieur des produits alimentaires en Syndicat national des négociants et transformateurs de saumons, Jurispr. 1991, blz. I-5505, en SFEI, reeds aangehaald).

29 Volgens verzoekster zijn de in casu relevante bepalingen, anders dan de wederpartij stelt, niet die van artikel 93, lid 2, van het Verdrag, maar die van lid 3 van dit artikel. De begrenzing van de bevoegdheden van de Commissie inzake voorlopige maatregelen, zoals die uit de door verweerster geciteerde rechtspraak blijkt en volgens welke zij alleen bevoegd wordt geacht om opschorting van de betaling van de steun te gelasten en om de inlichtingen in te winnen die nodig zijn om de steunmaatregel op zijn verenigbaarheid te toetsen, is dus in casu niet van toepassing.

30 Geen enkele bepaling verzet zich dus tegen een bevoegdheid van de Commissie, de Franse autoriteiten te gelasten de bepalingen voor het verlenen van de betrokken steun te wijzigen.

31 Bovendien is het voor de wettigheid van de gevraagde voorlopige maatregel niet van belang, of verzoekster voor de nationale rechter een geding heeft aangespannen tegen het afwijzingsbesluit van de Franse autoriteiten. Aangezien de taak van de nationale rechter er alleen in bestaat, in geval van niet-aanmelding van steunmaatregelen de naleving van de verplichtingen van de Lid-Staten te garanderen, en de steunregeling in casu bij de Commissie is aangemeld, is de inschakeling van de nationale rechter geenszins relevant voor de beoordeling van de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek in kort geding.

*Beoordeling door de rechter in kort geding*

32 Het onderhavige verzoek in kort geding strekt ertoe de Commissie te gelasten, van de Franse autoriteiten te verlangen dat zij verzoekster overeenkomstig artikel 32 van voormelde Franse begrotingswet 1992 voorlopig voor een hoeveelheid van 20 000 ton biodieselolie per jaar vrijstellen van de binnenlandse verbruiksbelasting.

33 Allereerst dient de verhouding tussen de gevorderde maatregel en de bevoegdheden van de Commissie in het kader van de hangende administratieve procedure te worden onderzocht.

34 Uit de mededeling betreffende de opening van voormelde administratieve procedure volgt, dat het een procedure krachtens artikel 93, lid 2, van het Verdrag betreft ter toetsing van de verenigbaarheid van de Franse regelgeving in de sector biobrandstoffen met de gemeenschappelijke markt. Deze regelgeving voorziet volgens de Commissie in „een rechtstreekse steun voor biobrandstoffen van agrarische oorsprong (esters van olie uit koolzaad en zonnebloemzaad en bio-ethanol uit graan, topinamboers, aardappelen en bieten) en indirecte steun voor bepaalde basisprodukten" (punt 2 van de mededeling). Uit het dossier blijkt voorts op het eerste gezicht, dat de Franse autoriteiten deze pretense steunregeling hebben ingevoerd zonder de Commissie vooraf op de hoogte te brengen, en dat zij bepaalde ondernemingen reeds vrijstelling van de binnenlandse verbruiksbelasting hebben verleend en blijven verlenen.

35 Wanneer de Commissie in een procedure krachtens artikel 93, lid 2, van het Verdrag vaststelt dat een steunmaatregel is ingevoerd zonder conform artikel 93, lid 3, van het Verdrag vooraf bij haar te zijn aangemeld, kan zij, zoals door verzoekster gesteld, volgens vaste rechtspraak als voorlopige maatregel enkel bepalen, dat de betrokken Lid-Staat de betaling van de steun onmiddellijk opschort en haar binnen een door haar gestelde termijn alle documenten, inlichtingen en gegevens verschaft

die nodig zijn om de steunmaatregel op zijn verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt te toetsen (zie laatstelijk arrest SFEI, reeds aangehaald, r. o. 45).

36 De door verzoekster gevorderde voorlopige maatregel, te weten de Commissie gelasten, van Frankrijk te verlangen dat zij verzoekster voorlopig en binnen bepaalde grenzen vrijstelt van de binnenlandse verbruiksbelasting, valt evenwel kennelijk buiten de bevoegdheden die de Commissie in het kader van de in artikel 93, lid 2, van het Verdrag geregelde administratieve procedure zijn toegekend.

37 Bovendien zou een dergelijke maatregel in strijd zijn met de gemeenschapsregels inzake staatssteun (artikelen 92 en 93 van het Verdrag).

38 De inhoudelijk beperkte strekking van de voorlopige maatregelen die in een dergelijke administratieve procedure kunnen worden genomen, vloeit namelijk voort uit de beginselen die ten grondslag liggen aan de regeling inzake staatssteun van het Verdrag. Artikel 92, lid 1, van het Verdrag stelt een algemeen verbod op „steunmaatregelen van de staten of in welke vorm ook met staatsmiddelen bekostigd". Dit verbod is, zoals het Hof reeds beklemtoonde, noch absoluut noch onvoorwaardelijk, aangezien in het bijzonder in het tweede lid van deze bepaling de Commissie een ruime beoordelingsbevoegdheid wordt verleend om in afwijking van het algemene verbod van het eerste lid steunmaatregelen toe te staan.

39 Artikel 93 van het Verdrag voorziet in een bijzondere procedure van voortdurend onderzoek van en toezicht op steunmaatregelen door de Commissie. Het derde lid ervan bevat een uitvoeringsverbod, dat moet garanderen dat een steunregeling geen effect sorteert voordat de Commissie een redelijke termijn heeft gehad om het voornemen in detail te onderzoeken en eventueel de in het tweede lid voorziene procedure in te leiden en voordat zij, in geval van opening van deze procedure, een eindbeslissing heeft genomen over de verenigbaarheid van de voorgenomen steunmaatregel met de gemeenschappelijke markt.

40 Zoals het Hof heeft gepreciseerd, vereist de doeltreffendheid van dit systeem evenwel, dat de Commissie maatregelen van conservatoire aard kan nemen. Deze maatregelen hebben evenwel alleen tot doel, schending van de regels van artikel 93, lid 3, van het Verdrag en met name van het verbod van uitkering van steun, dat in beginsel geldt tot de eindbeslissing van de Commissie over de verenigbaarheid met de gemeenschappelijke markt, te verhinderen (arresten Frankrijk/Commissie, reeds aangehaald, r. o. 15-18, en SFEI, reeds aangehaald, r. o. 35-38).

41 Iedere in een dergelijke procedure genomen voorlopige maatregel die niet strekt tot een dergelijk doel, is bijgevolg niet gerechtvaardigd in dit systeem en moet als onwettig worden beschouwd.

42 Het in het kader van het onderhavige kort geding door verzoekster gevraagde bevel aan de Commissie, van de Franse autoriteiten te verlangen dat zij Pantochim overeenkomstig artikel 32 van de begrotingswet 1992 voorlopig en binnen bepaalde grenzen van de binnenlandse verbruiksbelasting vrijstellen, is dus in strijd met de gemeenschapsregels inzake staatssteun.

43 Bovendien zou de aan de kort-gedingrechter gevraagde voorlopige maatregel in casu dezelfde inhoud en dezelfde effecten hebben als de maatregel die de Commissie volgens verzoekster heeft verzuimd te nemen. Het ware evenwel niet in overeenstemming met de beginselen die ten grondslag liggen aan de door de opstellers van het Verdrag gewenste verdeling van de bevoegdheden tussen de gemeenschapsinstellingen, wanneer de gemeenschapsrechter de Commissie kon gelasten het bij haar ingediende verzoek om voorlopige maatregelen in te willigen (beschikking van de president van het Gerecht van 6 december 1989, zaak T-131/89 R, Cosimex, Jurispr. 1990, blz. II-1, r. o. 11 en 12).

44 Evenzo vordert verzoekster in casu van de kort-gedingrechter, dat hij in de plaats van de Commissie een oordeel uitspreekt over de pretense steunmaatregel en over de eventuele noodzaak van uitbreiding ervan tot verzoekster voordat deze instelling een beslissing ter zake heeft genomen. Bovendien zou de kort-gedingrechter zich aldus niet tot de verwerende instelling, maar tot de betrokken Lid-Staat richten.

45 Zonder dat behoeft te worden ingegaan op de gegrondheid van de andere door partijen aangevoerde middelen, dient te worden vastgesteld dat niet is voldaan aan de voorwaarden om de gevraagde voorlopige maatregel te kunnen toestaan, zodat het verzoek moet worden afgewezen.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

beschikt:

**1) Het verzoek om voorlopige maatregelen wordt afgewezen.**

**2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.**

Luxemburg, 21 oktober 1996.

De griffier — De president

H. Jung — A. Saggio